

PODZIWNY (1) *ai*

o *prawdopodobnie jasne (tak w podziw)*.

[*sg f N podziwną. ◇ A podziwną.*] ◇ *pl [N subst podziwn(e). ◇ A subst podziwn(e).]* ◇ *I m podziwnymi.*

SI stp, Cn brak, Linde XVI w.

Godny podziwu, niezwykły: których [*utalentowanych młodzieńców*] wrodzona wtey mierze moc/ieflizeby ćwiczeniem potmocniona była/ y nauką potparta/ tedy się stąd wielkimi a podziwnymi mężami stawaia. *KwiatKsiąż E3v; [BiałPos 78 (Linde); KonfGlicz G4; Należli zaraz Ielenicę wielką y bárzo podziwną/ tą włąpili y wnet ná ofiarę Boginiey spráwili. HistTroj E2].*

[*W połączeniu szeregowym*: czym iednak tę godność [*ludzie piszący księgi*] odnośzą/ iż rzeczy známienite/ podziwne/ wzyteczne/ y potrzebne ludziom/ dla postánowienia/ a żywothá dobrego spráwienia/ otwarzáią y znáczą. *HistTroj Av.*]

Synonimy: nadzwyczajny, niezwyczajny, niezwykły.

KW, MM